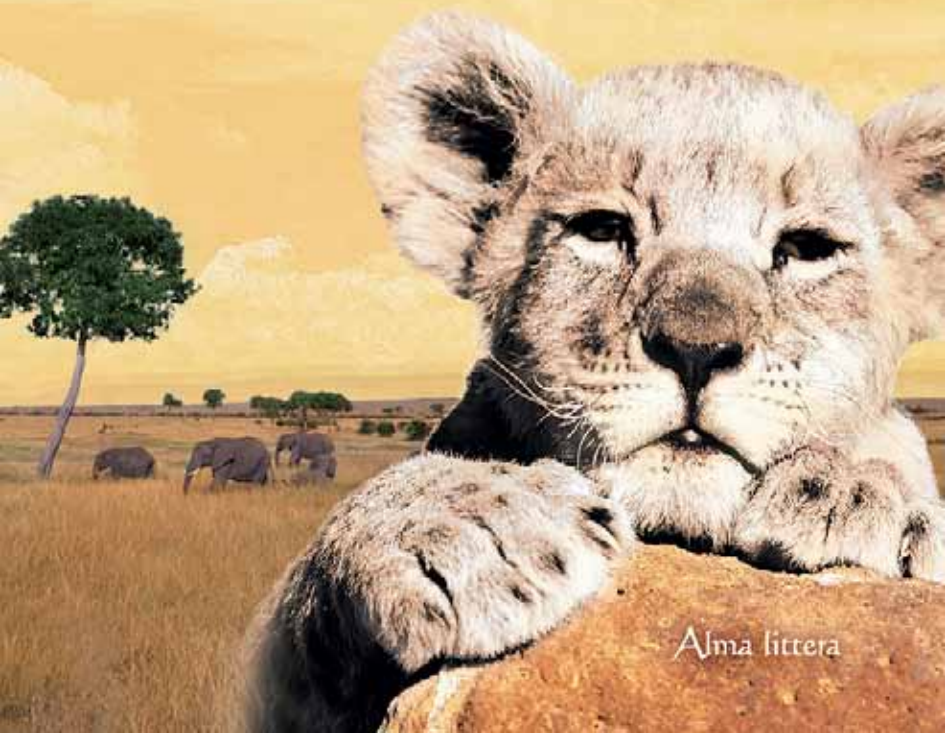

michael
morpurgo

Baltasis
liūtas

Iliustravo
Christianas
Birminghamas

Alma littera

Bertis ir liūtas

Vieną rytą maždaug po savaitės Bertį pažadino neramus sutartinis žvengimas. Jis iššoko iš lovos ir nubėgo prie lango. Nuo girdyklos pakrikai skuodė kaimenė zebūrų, persekiojamų poros hienų. Paskui jis pamatė daugiau hienų, tris. Jos stovėjo kaip įbestos, sukišusios nosis, išmeigusios akis į girdyklą. Tik tada Bertis pamatė liūtuką. Bet šis nebuvo baltas. Aplipęs purvu, jis stovėjo nugara į girdyklą ir mosavo le-

tenėle, beviltiškai mėgindamas gintis nuo hienų, kurios ėmė jį supti. Liūtukas neturėjo kur bėgti, o hienos sėlino artyn.

Bertis kūliais nusirito laiptais, nušoko nuo verandos ir basas nukūrė per kiemą, rėkdamas nesavu balsu. Jis atlapojo vartus ir nulėkė kalvos šlaitu prie girdyklos, klykdamas, spiegdamas ir mataruodamas rankomis kaip paklaikęs. Išgąsdintos netikėto įsibrovėlio, hienos paspraudė uodegas ir nubėgo, bet netoli. Priskuodęs arčiau, Bertis sviedė į jas saują akmenukų, ir jos vėl pabėgėjo, bet ir vėl netoli. Jis atsidūrė prie girdyklos, tarp liūtuko ir hienų, ir ėmė rėkti, kad šios pasitrauktų. Hienos nesitraukė. Stovėjo, žiūrėjo ir kurį laiką dvejojo. Paskui vėl ėmė supti juos ratu, vis arčiau ir arčiau...

Tada nuaidėjo šūvis. Hienos nūrė į aukštą žolę ir dingo. Bertis atsisuko ir pamatė motiną vienais naktiniais marškiniais su šautuvu rankoje, bė-

gančią prie jo nuo kalvos. Niekada nebuvo matęs jos bėgant. Juodu čiupo apskretusį liūtuką ir parsinešė namo. Jis buvo per silpnas priešintis, nors ir bandė. Davė jam truputį šilto pieno ir tučtuojau, įgrūdę į vonią, išmaudė. Kai tik pirmieji purvai nuvarvėjo, Bertis pamatė, kad liūtukas baltas.

– Matai! – pergalingai sušuko jis. – Liūtukas baltas! *Baltas*. Juk sakiau. Baltasis mano liūtas!

Motina vis dar neprisivertė patikėti. Penkis kartus išmaudžius teko.

Juodu patupdė liūtuką prie krosnies į skalbinių pintinę ir vėl davė pieno, tiek, kiek jis gali išlakti, o jis išlakė nemažai. Paskui atsigulė ir užmigo. Liūtukas vis dar miegojo ir tada, kai pietų parėjo Berčio tėvas. Jie papasakojo, kas nutiko.

– Tėti, noriu jį pasilikti, – paprašė Bertis.

– Ir aš, – pritarė jo motina. – Abu norim.

Bertis kaip gyvas negirdėjo jos taip kalbant: balsas buvo tvirtas ir ryžtingas.

Regis, Berčio tėvas nežinojo, ką atsakyti. Tepasakė: „Pasikalbėsime apie tai vėliau.“ Ir išėjo.

Tėvai iš tikrųjų kalbėjosi apie tai vėliau, kai Bertis jau turėjo miegoti. Tik nemiegojo. Jis girdėjo, kaip abu ginčijasi. Sėdėjo už svetainės durų, žiūrėjo ir klausėsi. Tėvas vaikščiojo po kambarį.

– Juk žinai, kad jis užaugs, – kalbėjo jis. – Pati supranti, kad negalėsime laikyti suaugusio liūto.

– O tu supranti, kad negalime jo išmesti hienoms, – atsakė motina. – Jam reikia mūsų, o gal

mums reikia jo. Bertis kurį laiką turės su kuo žaisti. Juk brolių ir seserų neturės, – liūdnai pridūrė.

Sulig tais žodžiais Berčio tėvas priėjo prie jos ir švelniai pabučiavo į kaktą. Tą vienintelį kartą Bertis ir matė tėvą bučiuojant motiną.

– Gerai, – pasakė tėvas. – Gerai. Gali laikyti liūtą.

Taigi baltasis liūtukas apsigyveno vienkiemyje su jais. Jis miegodavo Berčio lovos kojūgalyje. Kur eidavo Bertis, ten iš paskos ir liūtukas – net į vonios kambarį, kur žiūrėdavo, kaip Bertis maudosi, o paskui sausai nulaižydavo jam kojas. Jie niekada nesiskyrė. Bertis rūpinosi liūtuku ir jį maitindavo – pienas keturis kartus per dieną iš tėvo alaus butelių, kol liūtukas ėmė lakti iš sriubos dubenėlio. Užsigeidęs jis gaudavo impalų mėsos, ir kuo didesnis augo, – o augo jis greitai, – tuo daugiau mėsos jam reikėjo.

Pirmą kartą gyvenime Bertis buvo visiškai laimingas. Liūtukas jam atstojo brolius, seseris ir draugus, kurių jis seniau ilgėjosi, kurių jam visada trūko. Juodu susirangydavo ant sofos verandoje ir žiūrėdavo, kaip leidžiasi didelė raudona Afrikos saulė. Bertis skaitydavo „Piterį ir vilką“ ir pabaigoje visada pažadėdavo liūtukui, kad niekada jo neatiduos į zoologijos sodą ir

neleis jam gyventi už groto, kaip knygoje teko vilkui. O liūtukas žiūrėdavo į Bertį patikliomis gintarinėmis akimis.

– Kodėl jam iki šiol nedavei vardo? – vieną dieną paklausė motina.

– Nes jam nereikia, – atsakė Bertis. – Jis liūtas, ne žmogus. Liūtams nereikia vardų.

Berčio motina su liūtu visada elgdavosi neapsakomai kantriai, kad ir kaip šis sujaukdavo kambarį, kad ir kiek pagalvėlių užšokęs sudraskydavo, kad ir kiek indų sudaužydavo. Regis, tai jos nė kiek nenuliūdindavo. Keista, ji beveik liovėsi sirguliuoti. Vaikščiodavo veržliai, namie skambėdavo jos juokas. Tėvas nebuvo toks patenkintas. „Liūtams, – niurnėdavo jis, – ne vieta troboje. Turėtum jį laikyti kieme, aptvare.“ Bet juodu tėvo neklausė. Ir motinos, ir sūnaus gyvenimui liūtas suteikė gyvybės – gyvybės ir juoko.